

[Leif Hermann]

slaget er formuleret, være, at man henvender sig for at bede om afgørelsen, når den til sin tid kommer.

Det betyder samtidig også, at man jo får offentlighed om, hvem det er, der beder om afgørelser, hvem det er, der ønsker deres miljømæssige forhold reguleret, og dermed får man på et væsentlig tidligere tidspunkt af en miljøsags behandling offentlighedens lys på den.

Det er klart, at det er en væsentlig ændring, og der skal ske en hel del ændringer i lovgivningen, for at dette kan lade sig gøre. Men vi kombinerer her en bredere offentlighed med krav om, at man skal kunne dokumentere sin interesse ved en aktivitet.

Jeg håber, at denne debat vil blive hørt i arealudvalget. I den henseende er jeg lidt ked af de sidste bemærkninger, hr. Tinning kom med, fordi hr. Tinning jo rent faktisk afstod fra i nævneværdigt omfang at diskutere indholdet af disse forslag med den i øvrigt lidt besynderlige begrundelse, at hr. Tinning ikke er medlem af Tinget efter næste valg.

Jeg håber, at man i arealudvalget i meget vidt omfang er klar over, at de synspunkter, der er kommet til orde her i Folketinget, også er synspunkter, som i hvert fald i hovedlinjerne vil være gældende, når arealudvalgets arbejde er færdigt, og det kan vi jo så glæde os til at anvende sommerferien på at sætte os ind i for så at vende tilbage til sagen til efteråret.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til miljø- og planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 146:

Forslag til folketingsbeslutning om ældreboligbyggeri.

Af Albrechtsen (VS) m.fl.
(Fremsat 17/3 87).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Thor Pedersen):

En forbedring af de ældres forhold har høj prioritet for regeringen, hvilket bl.a. klart fremgår af regeringens udspil i form af en samlet ældrepolitisk handlingsplan.

På boligområdet ønsker regeringen, at der fremskaffes et varieret udbud af selvstændige ældreegnede boliger, og boligerne skal ikke kun tilvejebringes ved nyopførelse. Der skal også være bedre muligheder for at gøre allerede eksisterende boliger ældreegnede, således at de ældre efter eget ønske kan blive længst muligt i eget hjem.

Den forstærkede byfornyelsesindsats, der lægges op til fra regeringens side ved afsættelse af 1,2 mia. kr. til byfornyelse og boligforbedring i 1987, skal også ses på baggrund af dette ønske.

Regeringens ældrepolitik på boligområdet er bl.a. udmøntet i det forslag til lov om boliger for ældre og personer med handicap, som regeringen fremsatte i december måned 1986. Forslaget bygger i vidt omfang på konklusionerne i Ældrekommissionens betænkning. Lovforslaget har siden førstebehandlingen den 11. december 1986 været igennem et grundigt udvalgsarbejde, og jeg forventer, at udvalget i nærmeste fremtid afgiver betænkning, således at vi kan få vedtaget ældreboliglovforslaget inden sommerferien. Jeg vil derfor ikke gå nærmere ind i beslutningsforslagets enkelte dele.

Dog mener jeg, det er nødvendigt at understrege, at det beror på en misforståelse, når det i bemærkningerne til beslutningsforslaget anføres, at regeringens ældreboliglovforslag begrænser opførelsen af ældreboliger til 1.500 enheder om året.

Som jeg tidligere har præciseret over for Folketingets boligudvalg og fra denne talerstol i øvrigt, er de 1.500 boliger, der nævnes i bemærkningerne til ældreboliglovforslaget, et beregningstal, der skal sikre den udgiftsmæssige neutralitet mellem staten og kommunerne, og tallet er ikke et udtryk for en kvantita-